ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

16. ledna 2007 *

Ve věci C-265/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 234 ES, podaná rozhodnutím Cour de cassation (Francie) ze dne 21. června 2005, došlým Soudnímu dvoru dne 27. června 2005, v řízení

José Perez Naranjo

proti

Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Schintgen, P. Kūris, E. Juhász (zpravodaj) a J. Klučka, předsedové senátů, J. N. Cunha Rodrigues, U. Lõhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh a L. Bay Larsen, soudci,

* Jednací jazyk: francouzština.

generální advokát: L. A. Geelhoed,
vedoucí soudní kanceláře: K. Sztranc-Sławiczek, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 20. června 2006,

s ohledem na vyjádření předložená:

— za José Perez Naranja SCP Thomas-Raquin et Benabent, avocat,

— za Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie J.-A. Blancem, avocat,

— za francouzskou vládu G. de Berguesem a O. Christmann, jako zmocněnci,

— za španělskou vládu I. del Cuvillo Contrerasem a A. Sampol Pucurullem, jako zmocněnci,

— za italskou vládu I. M. Bragugliou, jako zmocněncem, ve spolupráci s G. Aiellem, avvocato dello Stato,

— za finskou vládu T. Pynnä, jako zmocněnkyní,

— za vládu Spojeného království C. White, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s T. de la Marem, barrister,

— za Komisi Evropských společenství D. Martinem a M.-J. Jonczy, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 13. července 2006,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 4 odst. 2a, článku 10a, čl. 19. odst. 1 a článku 95b, jakož i přílohy IIa nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996 (Úř. věst. 1997, L 28, s. 1; Zvl. vyd. 05/03, s. 3, dále jen „nařízení č. 1408/71").

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi J. Perez Naranjem a Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie ohledně jeho žádosti o poskytnutí doplňkového příspěvku z Fonds national de solidarité (dále jen „doplňkový příspěvek"), ze kterého se dne 1. ledna 1994 stal Fonds de solidarité vieillesse (dále jen „fond").

Právní rámec

Právo Společenství

3 Článek 4 odst. 1 nařízení č. 1408/71 stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje na všechny právní předpisy týkající se těchto odvětví sociálního zabezpečení:

[...]

c) dávky ve stáří;

[...]"

4 Článek 4 odst. 2a nařízení č. 1408/71 stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje také na zvláštní nepříspěvkové dávky stanovené v rámci jiných právních předpisů nebo jiného systému, než které jsou uvedeny v odstavci 1 nebo vyloučeny na základě odstavce 4, pokud jsou tyto dávky určeny:

a) buď k zajištění pomocného, doplňkového nebo vedlejšího krytí případů odpovídajících odvětvím sociálního zabezpečení uvedeným v odst. 1 písm. a) až h), nebo

b) výhradně k zajištění zvláštní ochrany pro zdravotně postižené."

5 Článek 10 odst. 1 nařízení č. 1408/71 stanoví ve svém prvním pododstavci ohledně zrušení ustanovení o bydlišti:

„Není-li v tomto nařízení stanoveno jinak, invalidní, starobní a pozůstalostní peněžité dávky, důchody z pracovních úrazů a nemocí z povolání a pohřebné získané podle právních předpisů jednoho nebo více členských států nepodléhají žádnému snížení, úpravám, pozastavení, odnětí ani konfiskaci z důvodu skutečnosti, že příjemce má bydliště na území jiného členského státu, než ve kterém má sídlo instituce příslušná pro jejich vyplácení."

6 Článek 10a nařízení č. 1408/71 stanoví ve svém prvním odstavci:

„Aniž je dotčen článek 10 a hlava III, jsou osobám, na které se vztahuje toto nařízení, přiznány zvláštní nepříspěvkové peněžité dávky uvedené v čl. 4 odst. 2a výhradně na území členského státu, ve kterém mají bydliště, v souladu s právními předpisy tohoto státu za předpokladu, že jsou tyto dávky uvedeny v příloze IIa. Dávky poskytuje instituce místa bydliště na vlastní náklady."

7 Podle čl. 19 odst. 1 nařízení č. 1408/71:

„Zaměstnaná osoba nebo osoba samostatně výdělečně činná s bydlištěm na území jiného členského státu, než je příslušný stát, která splňuje podmínky právních předpisů příslušného státu pro vznik nároku na dávky, případně s přihlédnutím k článku 18, obdrží ve státě, kde má bydliště:

a) věcné dávky poskytované na účet příslušné instituce institucí místa bydliště podle jí uplatňovaných právních předpisů, jako by u ní byl pojištěn;

b) peněžité dávky poskytované příslušnou institucí podle jí uplatňovaných právních předpisů. [...]"

8 Třetí a čtvrtý bod odůvodnění nařízení Rady (EHS) č. 1247/92 ze dne 30. dubna 1992, kterým se mění nařízení (EHS) č. 1408/71 (Úř. věst. L 136, s. 1; Zvl. vyd. 05/02, s. 41), jehož článkem 1 byl do nařízení 1408/71 vložen výše uvedený čl. 4 odst. 2a a článek 10a, mají následující znění:

„vzhledem k tomu, že je [...] nezbytné brát v úvahu judikaturu Soudního dvora, podle které některé dávky stanovené vnitrostátními právními předpisy mohou současně spadat do kategorie sociálního zabezpečení i sociální pomoci z důvodů jejich osobní oblasti působnosti, cílů a způsobů jejich použití;

vzhledem k tomu, že Soudní dvůr prohlásil, že některými svými znaky se právní předpisy, na základě kterých jsou takové dávky poskytovány, podobají sociální pomoci v tom, že potřeba je základním kritériem při jejich provádění, a podmínky nároku nejsou založeny na sčítání dob zaměstnání nebo příspěvků, zatímco podle jiných znaků se blíží sociálnímu zabezpečení v tom, že poskytování jimi stanovených dávek nezávisí na volném uvážení a že udělují příjemcům dávek právně vymezené postavení."

9 Článek 95b nařízení č. 1408/71 s názvem „Přechodná ustanovení pro uplatňování nařízení (EHS) č. 1247/92" obsahuje odstavec 9, který zní:

„Uplatňování článku 1 nařízení (EHS) č. 1247/92 nesmí vést k zamítnutí žádosti o zvláštní nepříspěvkovou dávku přiznávanou jako příplatek k důchodu, kterou

podala dotyčná osoba splňující podmínky pro přiznání této dávky před 1. červnem 1992, i když má dotyčná osoba bydliště na území jiného členského státu než příslušného státu, pokud je tato žádost o dávku podána do pěti let od 1. června 1992."

10 V příloze IIa nařízení č. 1408/71 je pod názvem „Francie" uvedeno následující:

„a) Doplňkové příspěvky z Národního fondu solidarity [Fonds national de solidarité] (zákon ze dne 30. června 1956)."

Vnitrostátní právo

11 Článek L. 815-2 první pododstavec Code de la sécurité sociale (zákoník sociálního zabezpečení) stanovil ve znění použitelném na skutkový stav ve věci v původním řízení, že „[k]aždé osobě s francouzskou státní příslušností a bydlištěm na metropolitním území nebo v departementu uvedeném v čl. L. 715-1 [...], která dosáhla minimálního věku, jenž je v případě pracovní neschopnosti snížen, která je na základě právních nebo správních předpisů [...] poživatelkou jedné nebo více dávek ve stáří, je poskytován doplňkový příspěvek" za podmínek uvedených v tomto zákoníku.

12 Článek R. 815-2 odst. 1 tohoto zákoníku stanoví tento minimální věk obecně na 65 let a v případě pracovní neschopnosti na 60 let.

13 Podle článků L. 815-2-1, L. 815-7 a L. 815-8 tohoto zákoníku je doplňkový příspěvek nahrazován fondem orgánům nebo útvarům, které jsou příslušné k jeho vyplácení, je poskytován na výslovnou žádost dotyčných osob a vyplácen jen tehdy, pokud celková výše tohoto příspěvku a osobních prostředků žadatele nepřekračuje určité meze stanovené nařízením.

14 Z doplňujících informací poskytnutých kanceláři Soudního dvora dne 8. května 2006 v reakci na žádost o vysvětlení, kterou zaslala tato kancelář předkládajícímu soudu na základě čl. 104 odst. 5 jednacího řádu, vyplývá, že doplňkový příspěvek, za který odpovídá fond založený zákonem č. 93-936 ze dne 22. července 1993, doplňuje hlavní dávku až do výše zaručeného minimálního příjmu ve stáří a že poskytování uvedeného příspěvku podléhá kontrole výše prostředků za podmínek stanovených v čl. R. 815-21 až R. 815-32 zákoníku sociálního zabezpečení.

15 Podle čl. L. 135-1 odst. 1 tohoto zákoníku nese fond odpovědnost za výplatu nepříspěvkových dávek starobního pojištění, které spadají do oblasti národní solidarity. Z článku L. 135-3 tohoto zákoníku a z písemného vyjádření francouzské vlády vyplývá, že k příjmům fondu, které jsou využívány k financování výdajů, za které odpovídá podle čl. L. 135-1, patří nebo patřily v období mezi léty 1994 a 2003 celý obecný sociální příspěvek a sociální příspěvek solidarity, které hradí společnosti, jakož i v menším rozsahu sociální odvod ve výši 2 %, daň z nápojů a příspěvky na sociální péči nebo jejich část.

16 Obecný sociální příspěvek se hradí z výdělečných příjmů a z příjmů nahrazujících výdělek fyzických osob, jakož i z kapitálových příjmů, investičních výnosů a příjmů z her. Základem sociálního příspěvku solidarity, který hradí společnosti, je daň z obratu společností povinných k dani právnických osob a základem sociálního odvodu ve výši 2 % jsou kapitálové příjmy nebo investiční výnosy fyzických osob, které mají bydliště ve Francii.

Skutkový stav ve věci v původním řízení a předběžná otázka

17 José Perez Naranjo, žalobce v původním řízení, narozený dne 27. září 1931, má španělskou státní příslušnost. V letech 1957 až 1964 pracoval ve Francii a poté se vrátil do Španělska. Od 1. listopadu 1991 je poživatelem starobního důchodu podle francouzského důchodového systému.

18 Dne 28. května 1997 požádal u Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie o vyplacení doplňkového příspěvku. Jelikož byla jeho žádost zamítnuta, podal žalobu u Tribunal des affaires de sécurité sociale de Lille, který ji rozsudkem ze dne 13. prosince 2001 zamítl.

19 Cour d'appel de Douai, u kterého podal žalobce v původním řízení proti tomuto rozsudku odvolání, toto odvolání rovněž zamítl rozsudkem ze dne 28. února 2003, a to s odůvodněním, že doplňkový příspěvek, který je výslovně uveden v příloze IIa nařízení č. 1408/71, představuje zvláštní kategorii dávek zvaných „zvláštní nepříspěvkové dávky", které, jelikož se na ně vztahuje článek 10a stejného nařízení, již nelze poskytovat do zahraničí po 1. červnu 1992, což je datum, ke kterému dotyčná osoba nesplnila podmínku věku stanovenou ve francouzských právních předpisech.

20 Žalobce v původním řízení podal u Cour de cassation kasační opravný prostředek a na jeho podporu uvedl, že doplňkový příspěvek nepředstavuje ani zvláštní, ani nepříspěvkovou dávku a že Cour d'appel de Douai porušil článek 4 odst. 2a a článek 10a uvedeného nařízení, když se domníval o opaku z toho pouhého důvodu, že tento příspěvek je výslovně uveden v příloze IIa nařízení č. 1408/71, aniž by přezkoumal povahu uvedeného příspěvku.

21 Za těchto podmínek se Cour de cassation rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Má být právo Společenství vykládáno v tom smyslu, že má sporný doplňkový příspěvek, uvedený v příloze IIa nařízení č. 1408/71, zvláštní a nepříspěvkovou povahu, která podle článků 10a a 95b nařízení č. 1408/71 vylučuje jeho přiznání žadateli, který nemá v daném státě bydliště a který k 1. červnu 1992 nesplňuje jeho podmínku věku, nebo v tom smyslu, že tento příspěvek, který se považuje za dávku sociálního zabezpečení, musí být podle čl. 19 odst. 1 téhož nařízení poskytnut dotyčné osobě splňující podmínky přiznání bez ohledu na členský stát, ve kterém má bydliště?"

K přípustnosti

22 Finská vláda zpochybňuje přípustnost položené otázky, jelikož předkládací rozhodnutí neuvádí dostatečně právní rámec sporu a jelikož jsou poskytnuté informace natolik neúplné, že tato vláda není schopna podat k této otázce vyjádření.

23 Předkládající soud však poskytl na žádost Soudního dvora vysvětlení týkající se vnitrostátního právního rámce. Kromě toho měly členské státy a orgány Společenství příležitost doplnit svá vyjádření při ústním jednání. Za těchto okolností pokládá Soudní dvůr věc za dostatečně objasněnou k tomu, aby mohl na položenou otázku užitečně odpovědět.

24 Z toho vyplývá, že není namístě prohlásit položenou otázku za nepřípustnou.

K předběžné otázce

25 Podstatou předběžné otázky předkládajícího soudu je, zda taková dávka, jako je doplňkový příspěvek uvedený v příloze IIa nařízení č. 1408/71 pod názvem „Francie", představuje zvláštní nepříspěvkovou dávku ve smyslu čl. 4 odst. 2a uvedeného nařízení v jeho znění použitelném v době rozhodné z hlediska skutkového stavu ve věci v původním řízení. Při této kvalifikaci neobdrží totiž tuto dávku podle čl. 10a a 95b tohoto nařízení žadatel, který nemá v daném státě bydliště

a který nesplňoval k 1. červnu 1992 podmínku věku; naproti tomu v případě, že tento příspěvek nemůže být kvalifikován jako zvláštní nepříspěvková dávka, měl by být poskytnut dotyčným osobám, které k tomuto datu splnily podmínky věku podle čl. 19 odst. 1 tohoto nařízení bez ohledu na to, ve kterém členském státě mají své bydliště.

26 Soudní dvůr již posuzoval poskytování doplňkového příspěvku do zahraničí a dospěl k závěru, že podmínění výplaty tohoto příspěvku bydlištěm na francouzském území je neslučitelné s čl. 10 odst. 1 nařízení č. 1408/71 (viz rozsudky ze dne 24. února 1987, Giletti a další, 379/85 až 381/85 a 93/86, Recueil s. 955, bod 17, a ze dne 12. července 1990, Komise v. Francie, C-236/88, Recueil s. I-3163, body 14 a 20).

27 Po těchto rozsudcích však bylo nařízení č. 1408/71 změněno nařízením č. 1247/92, kterým do něj byly vloženy zejména čl. 4 odst. 2a a článek 10a. Podle čl. 10a odst. 1 jsou zvláštní nepříspěvkové dávky uvedené v čl. 4 odst. 2a přiznány výhradně osobám, které mají bydliště na území členského státu, který je příslušný k jejich poskytování.

28 Otázka poskytování doplňkového příspěvku do zahraničí musí být proto posuzována s ohledem na uvedený článek 10a.

29 Z judikatury Soudního dvora vyplývá, že odchylná ustanovení od zásady poskytování dávek sociálního zabezpečení do zahraničí obsažená v článku 10a nařízení č. 1408/71 je třeba vykládat striktně. Tento článek se může týkat pouze dávek, které splňují podmínky stanovené v čl. 4 odst. 2a téhož nařízení, a sice dávek, které mají jednak zvláštní a nepříspěvkový charakter, a jednak jsou uvedeny v příloze IIa uvedeného nařízení (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 29. dubna 2004, Skalka, C-160/02, Recueil, s. I-5613, bod 19, jakož i ze dne 6. července 2006, Kersbergen-Lap a Dams-Schipper, C-154/05, Sb. rozh. s. I-6249, bod 25).

30 Jak bylo uvedeno v bodě 10 tohoto rozsudku, je doplňkový příspěvek uveden v příloze IIa nařízení č. 1408/71.

31 Je tedy třeba posoudit, zda má tento příspěvek jednak zvláštní, a jednak nepříspěvkovou povahu.

Ke zvláštní povaze doplňkového příspěvku

32 Soudní dvůr již dříve rozhodl, že zvláštní dávka ve smyslu čl. 4 odst. 2a nařízení č. 1408/71 je charakterizována svým účelem. Musí nahrazovat nebo doplňovat dávku sociálního zabezpečení a musí představovat sociální pomoc, která je odůvodněna hospodářskými a sociálními důvody, a musí o ní být rozhodnuto podle právní úpravy stanovící objektivní kritéria (viz výše uvedený rozsudek Skalka, bod 25, jakož i Kersbergen-Lap a Dams-Schipper, bod 30).

33 Pokud jde o vztah mezi doplňkovým příspěvkem a sociálním zabezpečením, je nesporné, že tato dávka, která se uděluje ke zvýšení starobních důchodů sociálního zabezpečení, se přidružuje k sociálnímu zabezpečení. Doplňkový příspěvek, který

doplňuje dávku ve stáří uvedenou v čl. 4 odst. 1 písm. c) nařízení č. 1408/71, má tak stejnou osobní oblast působnosti, jakou má dávka ve stáří, a vyžaduje pro vznik nároků stejný minimální věk.

34 Pokud jde o vztah mezi doplňkovým příspěvkem a sociální pomocí, má tento příspěvek, jak uvedl generální advokát v bodě 36 svého stanoviska, zajistit příjemci v případě nedostatečného starobního důchodu minimální prostředky pro obživu. Je totiž poskytován osobám, které dosáhly důchodového věku a jejichž celkové příjmy jsou nižší než zákonem stanovená minimální částka. Částka této dávky, která doplňuje příjemcovy zdroje až do zákonem stanovené výše, se proto liší podle těchto zdrojů. Rozhodující roli tudíž hraje osobní potřeba, tedy osobní finanční poměry každého příjemce. Z údajů předkládajícího soudu kromě toho vyplývá, že poskytnutí doplňkového příspěvku nevyžaduje splnění podmínky doby zaměstnání nebo úhrady příspěvků.

35 Z toho vyplývá, že tento doplňkový příspěvek, který se přidružuje jak k sociálnímu zabezpečení, tak k sociální pomoci, má smíšený charakter, a je třeba jej považovat za zvláštní dávku.

K nepříspěvkové povaze doplňkového příspěvku

36 Pokud jde o příspěvkovou, nebo nepříspěvkovou povahu doplňkového příspěvku, vyplývá z judikatury, že rozhodujícím kritériem je v tomto ohledu kritérium způsobu skutečného financování dotčené dávky. Soudní dvůr posuzuje, zda je toto

financování zajišťováno přímo, nebo nepřímo prostřednictvím sociálních příspěvků nebo z veřejných prostředků (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Skalka, bod 28, a Kersbergen-Lap a Dams-Schipper, bod 36). Toto posouzení však může vyžadovat detailní a důkladný rozbor vnitrostátní právní úpravy a praxe do takové míry, že by došlo k překročení úlohy Soudního dvora v rámci řízení o předběžné otázce, což by mohlo vést k nezbytnosti pozdější spolupráce předkládajícího soudu, aby bylo možno dospět ke konečnému závěru.

37 V tomto ohledu je třeba v souladu s tvrzením Komise nejdříve poukázat na skutečnost, že v případě, kdy doplňkový příspěvek vyplácejí zdravotní a nemocenské pojišťovny, jsou jim poté tyto výdaje propláceny fondem, takže odpovědnost za tuto dávku přísluší fondu.

38 Pak je třeba poznamenat, že, jak vyplývá z bodu 15 tohoto rozsudku, prostředky fondu pocházejí z podstatné části z obecného sociálního příspěvku a ze sociálního příspěvku solidarity hrazených společnostmi.

39 Co se konečně týče charakteru prostředků fondu, je žalobcem v původním řízení a španělskou vládou zpochybňována pouze kvalifikace obecného sociálního příspěvku jako daně. S odvoláním na rozsudek ze dne 15. února 2000, Komise v. Francie (C-169/98, Recueil, s. I-1049), se žalobce v původním řízení domnívá, že obecný sociální příspěvek představuje příspěvek na sociální zabezpečení, a tudíž má doplňkový příspěvek příspěvkovou povahu.

40 Je proto třeba určit, zda má být takový příspěvek, jako je obecný sociální příspěvek, považován za příspěvek na sociální zabezpečení, nebo za součást veřejných prostředků, která nevykazuje znaky takového příspěvku.

41 Nejprve je třeba poukázat na to, že ve věci, v níž byl vydán výše uvedený rozsudek Komise v. Francie nešlo o specifickou otázku posouzení obecného sociálního příspěvku pro účely čl. 4 odst. 2a nařízení č. 1408/71, nýbrž jen o to, ve kterém členském státě podléhá dotyčná osoba povinnosti platit tento příspěvek pro účely článku 13 nařízení č. 1408/71.

42 Otázka povahy obecného sociálního příspěvku vyvstává konkrétně, pokud jde o uvedený příspěvek ukládaný z výdělečných příjmů a z příjmů nahrazujících výdělek, který musí ve Francii platit zaměstnanci a osoby samostatně výdělečně činné a který, jak vyplývá ze spisu předloženého Soudnímu dvoru, představuje významný zdroj prostředků fondu pro financování doplňkových příspěvků.

43 Obecný sociální příspěvek z výdělečných příjmů a z příjmů nahrazujících výdělek vykazuje *prima facie* určitou podobnost s příspěvky do obecného systému sociálního zabezpečení, zejména pokud jde o základ pro jeho vyměření a způsob výběru.

44 Navíc měl Soudní dvůr v bodě 35 výše uvedeného rozsudku Komise v. Francie za to, že tento příspěvek, na rozdíl od poplatků určených k financování obecných výdajů orgánů veřejné moci, slouží specificky a přímo k financování sociálního zabezpečení ve Francii.

45 Při určování, zda má doplňkový příspěvek příspěvkovou, nebo nepříspěvkovou povahu, nepostačuje skutečnost, že obecný sociální příspěvek slouží k financování sociálního zabezpečení, pro dokázání, že doplňkový příspěvek jako takový představuje příspěvkovou dávku.

46 V tomto ohledu je třeba si položit otázku, zda existuje zřetelná souvislost mezi na jedné straně doplňkovým příspěvkem a na straně druhé obecným sociálním příspěvkem ukládaným z výdělečných příjmů a z příjmů nahrazujících výdělek.

47 Jak vyplývá z údajů předložených Soudnímu dvoru, zdá se, že vztah mezi doplňkovým příspěvkem a obecným sociálním příspěvkem ukládaným z výdělečných příjmů a z příjmů nahrazujících výdělek tuto podmínku nesplňuje.

48 V první řadě se jeví, že fond, který poskytuje nezbytné prostředky pro doplňkový příspěvek, odpovídá podle příslušných vnitrostátních právních předpisů za nepříspěvkové dávky zajištění ve stáří, které spadají do oblasti národní solidarity, přičemž doplňkový příspěvek představuje pouze jejich omezenou část.

49 Zadruhé, i když obecný sociální příspěvek ukládaný z výdělečných příjmů a z příjmů nahrazujících výdělek představuje podstatnou část příjmů fondu, nic to nemění na tom, že tyto příjmy pocházejí také z dalších příspěvků a odvodů, jejichž kvalifikace jakožto poplatky daňového charakteru není před Soudním dvorem zpochybňována

50 Zatřetí slouží obecný sociální příspěvek ukládaný z výdělečných příjmů a z příjmů nahrazujících výdělek nejen k financování fondu, nýbrž i k financování dalších sociálních systémů.

51 Začtvrté nejsou, pokud jde o příjemce, podmínky pro přiznání nároku a podrobnosti pro výpočet doplňkového příspěvku stanoveny podle jakéhokoli příspěvku na sociální zabezpečení.

52 Ze všech těchto úvah vyplývá, že i za předpokladu, že se na část obecného sociálního příspěvku ukládaného z výdělečných příjmů a z příjmů nahrazujících výdělek musí nahlížet spíše jako na příspěvek než na financování pocházející z veřejných prostředků, se nejeví, že souvislost mezi uvedeným příspěvkem a doplňkovým příspěvkem je dostatečně zřetelná, aby mohl být doplňkový příspěvek posuzován jako příspěvková dávka.

53 Předkládajícímu soudu náleží, aby za účelem konečného určení příspěvkové, nebo nepříspěvkové povahy předmětné dávky přezkoumal správnost skutečností uvedených v bodech 48 až 52 tohoto rozsudku.

K případnému použití přechodných opatření

54 Obecně jsou dávky sociálního zabezpečení ve smyslu nařízení č. 1408/71 poskytovány do ciziny, tj. nárok na tyto dávky nelze omezovat na osoby, které mají bydliště v příslušném členském státě. Jak však bylo uvedeno v bodě 27 tohoto rozsudku, stanoví článek 10a uvedeného nařízení výjimku u zvláštních nepříspěvkových peněžitých dávek uvedených v čl. 4 odst. 2a tohoto nařízení, jelikož tyto dávky přiznává pouze osobám, které mají bydliště v tomto členském státě, pokud jsou tyto dávky uvedeny v příloze IIa tohoto nařízení.

55 Když však zákonodárce Společenství zavedl nařízením č. 1247/92 do nařízení č. 1408/71 článek 10a, stanovil v článku 2 nařízení č. 1247/92 přechodná opatření. Druhý odstavec tohoto článku, jehož znění bylo z podstatné části převzato do čl. 95b odst. 9 nařízení č. 1408/71 nařízením Rady (ES) č. 3095/95 ze dne 22. prosince 1995 (Úř. věst. L 335, s. 1; Zvl. vyd. 05/02, s. 267), se týká situace osoby, která má bydliště na území jiného členského státu než příslušného státu a která nepodala žádost o zvláštní dávku, ačkoli splnila podmínky pro přiznání této dávky před 1. červnem 1992, což je datum vstupu v platnost nařízení č. 1247/92, a stanoví, že tato osoba může podat svou žádost o předmětnou zvláštní dávku ve lhůtě 5 let po tomto datu.

56 Z toho vyplývá, že se na základě tohoto přechodného ustanovení podmínka bydliště nepoužije, pokud osoba, která před 1. červnem 1992 splnila podmínky pro poskytnutí takové dávky, jako je doplňkový příspěvek, podala žádost v uvedené lhůtě.

57 Podle předkládacího rozhodnutí nesplňoval žalobce v původním řízení, ačkoli je od 1. listopadu 1991 poživatelem starobního důchodu ve Francii, k 1. červnu 1992 zákonné podmínky pro přiznání doplňkového příspěvku. Jak totiž vyplývá z bodu 12 tohoto rozsudku, může být tato dávka přiznána pouze příjemcům starobního důchodu, kteří dosáhli věku 65 let nebo, v případě pracovní neschopnosti, věku 60 let.

58 Komise uvádí domněnku, že se předmětná přechodná ustanovení mohla na J. Perez Naranju vztahovat, pokud by mohla být prokázána jeho pracovní neschopnost před 1. červnem 1992.

59 Je však nesporné jednak, že žalobce v původním řízení, narozený dne 27. září 1931, nemohl dosáhnout k 1. červnu 1992 věku 65 let, a jednak, že byl poživatelem francouzského starobního důchodu vypláceného podle běžného systému, a nikoli z důvodu pracovní neschopnosti.

60 Jelikož Soudní dvůr nebyl v tomto směru předkládajícím soudem dotázán, není třeba tuto domněnku uváděnou Komisí přezkoumávat.

61 S ohledem na předchozí úvahy je třeba na předloženou otázku odpovědět tak, že taková dávka, jako je doplňkový příspěvek uvedený pod názvem „Francie" v příloze IIa nařízení č. 1408/71, představuje zvláštní dávku. Z posouzení způsobu financování doplňkového příspěvku na základě podkladů předložených Soudnímu dvoru nevyplývá dostatečně zřetelná souvislost mezi obecným sociálním příspěvkem a předmětnou dávkou, což vede k závěru, že doplňkový příspěvek má nepříspěvkovou povahu. Předkládajícímu soudu však náleží, aby za účelem konečného určení příspěvkové, nebo nepříspěvkové povahy předmětné dávky ověřil správnost skutečností uvedených v bodech 48 až 52 tohoto rozsudku.

K nákladům řízení

62 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Taková dávka, jako je doplňkový příspěvek uvedený pod názvem „Francie" v příloze IIa nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 ze dne 14. června 1971 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství, ve znění pozměněném a aktualizovaném nařízením Rady (ES) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, představuje zvláštní dávku. Z posouzení způsobu financování doplňkového příspěvku na základě podkladů předložených Soudnímu dvoru nevyplývá dostatečně zřetelná souvislost mezi obecným sociálním příspěvkem a předmětnou dávkou, což vede k závěru, že doplňkový příspěvek má nepříspěvkovou povahu. Předkládajícímu soudu však náleží, aby za účelem konečného určení příspěvkové, nebo nepříspěvkové povahy předmětné dávky ověřil správnost skutečností uvedených v bodech 48 až 52 tohoto rozsudku.

Podpisy.